

ITT TARTOTTUNK (ÉS

Itt tartottunk /és tartunk is/ infrastruktúrában

Az közlemert, hogy a szocialista országokban és természetesen hazánkban is, az infrastruktúrát /közlekedés, hírközlés, lakásellátottság és felszereltség, egészségügyi ellátottság, oktatásügy és kulturális ellátottság/ kiemelten kell fejleszteni, mert ezen országokban ez ún. utólagos fejlődéssel jellemezhető, vagyis az ipari fejlődéstől időben és színvonalában elmarad.

Konkréten a helyzetet azzal jellemezhetjük, ha különböző országokat hasonlítunk össze e tekintetben és megvizsgáljuk: Magyarország hányadik a rangsorban?

Erre vállalkozik Ehrlich Éva és Szilágyi György: „Infrastrukturánk nemzetközi összehasonlításában /1960-74/” c. tanulmánya, amely a „Közgazdasági Szemle” 1980. februári számában olvasható.

Mint hogy ezt a „lapot” sajnos aránylag kevesen olvassák, ugyanakkor a témáról rengeteg szó esik -Magyarország a 10.7 millió szakértő ország- nem árt, ha a tanulmány néhány főbb megállapítását ismertetjük.

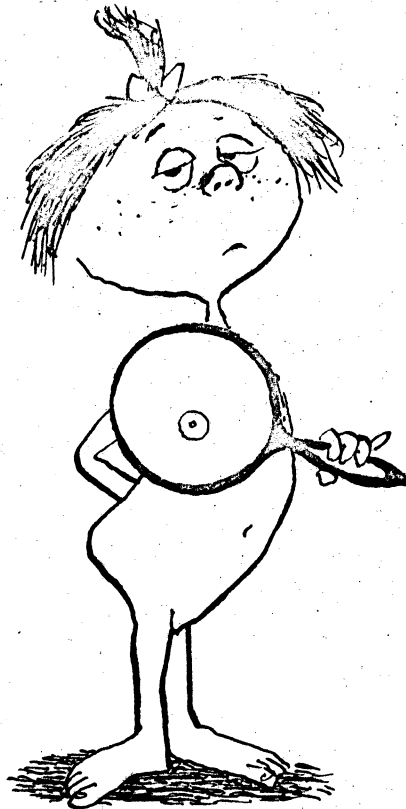
Mindenekelőtt: az adatok azért nem frissebbek, mert a nemzetközi összehasonlítások adatbázisai nehezen hozzáférhető. Ennek ellenére, mivel, sajnos nem állítható, hogy helyzetünk szignifikánsan javult ezen a téren az elmúlt 6 évben /1974 óta/, ugyanakkor vetélytársaink nem mutattak észrevehetően erős formaromlást, a megállapítások ma is lényegében érvényeseknek vehetők.

Az összehasonlításba bevont 29 ország /helyszűke miatt nemzetközi gépkocsi betűjelekkel megnevezve/ összeesített infrastruktúra fejlettségi sorrendje 1974-ben a következő volt: S, US, CDN, DK, NZ, N, CH, GB, J, AUS, SF, NL, B, D, F, A, I, EIR, DDR, CS, E, H, GR, BG, PL, P, YU, R, TR. Magyarország 22. helye és a KGST

...Új dal nem kell!
Mindenki rendben!
A néjem ül a nyakamon!
Továbbra is ott akarom
...tudni!

Ezért, hát
Új dal nem kell!... /stb./

Boros Lajos után szabadon

országok közötti 3. helye, figyelembe véve, hogy az első helyezett pontszámának 50 %-át elérte. „nem is olyan rossz”, különösen, ha tekintetbe vesszük, hogy 1960-ban az első helyezett pontszámának csak 44 %-át értük el. A fejlődés azonban még így is lassú volt, tekintve, hogy 1960-hoz képest egy helyet visszestünk.

A közlekedés fejlettségét az előbbi mutatószámok alapján vetették össze: 100 km-re jutó úthossz, 100 000 lakosra jutó úthossz, 100 km-re jutó vasútvonal, 100 000 lakosra jutó vasútvonal, villamosított vasútvonalak részaránya, 1000 lakosra jutó hajótér, motoros hajók részaránya; szgk/1000 lakos, 1000 lakosra jutó autóbuszok, tehergépkocsik és motorkerékpárok együttes száma. Az előbbi rangsorban is szereplő 29 ország között hazánk 1960-ban 22., 1974-ben 24. volt. 1960-ban Magyarország pontszáma az első helyezettnek 29, 1974-ben 53.4 %-a volt, ami igen jelentős fejlődésre utal, azonban még ez a dinamika sem volt elég a helyezés tartására. 1974 évi pontszámunk Romániával azonos, Bulgáriáét és Jugoszláviáét meghaladja.

A tájékoztatás teljesebb tételére a többi területen elfoglalt helyünket is közöljük /elől az 1960 évi, utóbb az 1974 évi rangszám/: hírközlés: 23-24; lakásellátottság és -felszereltség: 24-26; egészségügy: 20-20; oktatás és kulturális ellátottság: 17-16. Ez utóbbit tekintve állunk a legjobban; megelőzzük az NDK-t és Olaszországot és csak 2 hellyel vagyunk az NSZK mögött.

A közlekedési karon végzetek számára a feladatokat a közölt adatok is jól megvilágítják: nem legyinteni kell, vagy „na ugye, hát ez van” stílusban cinikusan vigyorogni, hanem tenni azért, hogy a fejlődés a nehezedő körülmények között is gyorsuljon. Mert más nem csinálja meg helyettünk...

Dr. Magyar István

szemelvények a küldöttgyűlésről

V. 6. 15ⁿ. J 208. Küldöttgyűlés.

Az elnökségben helyet foglaltak dr. Lévai Zoltán, dr. Simonyi Alfréd, dr. Sánta Imre, Szabó István, Olt Károly és az elnöklő Mesterházi Zoltán, aki megnyitójában sikeres munkát kívánt a küldötttertekezletnek. Előnek az írásbeli beszámoló kiegészítéseként a KISZ munka értelméről és szükségességéről beszélt titkárunk. Elmondta, a KISZ olyan, amelyenél tesszük, és általában azoknak nem tetszik, akik nem veszik ki részüket munkájából. Ha nem tudunk változtatni, akkor is érdemes a problémákat felvetni, gondoljunk csak itt a szakmapolitikai akcióra.

Ezután az évfolyamként végzett KISZ munka rövid értékelése következett, megállapította, hogy a III. és IV. évf. tevékenysége, mint évfolyam tevékenység, elmaradt a vártaktól, viszont a II. évf. kiemelkedő munkát végzett ilyen szempontból.

Hozzászólások:

Csapó György /464. tk./ A rendkívül magas szervezethezesség miatt a KISZ munka formalitássá, és jószerevel tagmegújításra válik./Ez egyébként 1974-ben is így volt. Éppen ezért került bevezetésre karunkon a minimum-követelmény rendszer, és az utóbbi időben néhány különböző szintű KISZ vezető kapott fegyelmit, mert a munka alapját jelentő vezetőképző táborkunkból indokolatlanul távolmaradt. Mindennek csak akkor van értelme, ha van megfelelő célunk, ez most a szakmapolitika.

Rácz Zoltán /463./ Az írásbeli beszámoló itt következő mondatában a „harc” szót túl erősnek találta: „A szocialista szakemberképzésben való részvételünk... mai közegünkben, környezetünkben a HIBÁK és ELLENTMONDÁSOK feltárását és ezek h a r c útján történő KIJAVÍTÁSÁT kell, hogy jelentse...” /mindezt azért közöljük, mert ebből később nagy vita kerekedett -szerk.-/. A KÖZHIR-ről kapcsolatban megjegyezte, hogy nem tudósít a KV ülésekről. Szakmai munkán belül javasolta, hogy az egyes vállalatok újítási témáikat bocsássák kidolgozásra a hallgatók rendelkezésére.

Dajka József /dolg./ A dolgozói alapszervezet munkájáról elmondta,

hogy a politikai és tömegmegmozdulásokon rendszeresen résztvesznek. Az oktatás-fejlesztés területén főleg a tanulmányi versenyekbe, a FEB-be, illetve a TDK-ba kapcsolódnak be. Méhes András /196./ Azután, hogy beszámolt az évfolyamukon végzett munkáról, javasolta, hogy az első évfolyamon a jelenleginél jóval hamarabb legyenek meg a vezetőségválasztó taggyűlések, mert így a KISZ munka hamarabb beindulhatna.

Stukovszky Zsolt /283./ Évfolyamukon lehetőséget teremtettek az aktív KISZ munkára /minimum követelmények/-szerk-/, politikai vetélkedőt, évfolyambullit, sport versenyt szerveztek. Javasolta, hogy a tanulmányi követelmény rendszereket a kari KISZ szervezet és az állami vezetőség együttesen vitassa meg. Ami ebből közzétehető, jelenjen meg a J épület faliújságjain. /Úgy értesültünk, hogy a jövő félévi órarend-tervezet már kinn van. -szerk-/

Kerekes Gyula /371./ A nyári táborok szervezése precízebb lehetne. A III-IV. évfolyamon az információ áramlás nem megfelelő. A KV tagok vegyenek részt az értékelő taggyűléseken, hogy biztosítani lehessen ezek komolyságát. Azoknak, akik nem újították meg tagságukat, biztosítani kell a munkában való részvételt.

Hanza István /KÖZHÍR/ A KÖZHÍR-ről szóló értékelés egy kicsit eltúlozza a valóságot, az utóbbi időkre nézve hízog. Egyébként lapunk hangvétele és tollhegyre tűzött témái megfelelőek. A lelkes kis csapat óriási munkabefektetéssel végzi dolgát, csak a hallgatói és oktatói részről tapasztalt passzivitás kérése teszi a lap „kari lap” voltát.

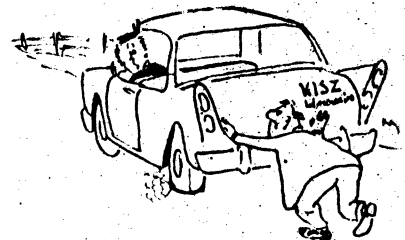
Dr. Lévai Zoltán Előljáróban elmondta, hogy a pozitívumokkal nem kíván foglalkozni. Szerinte a kari KISZ-t egyfajta avantgardizmus jellemzi. Ezt nem fejtette ki részletesebben, ezért sokan nem is értették. Ezután a már említett „harc” szóval foglalkozott. Túl „meredeknek” találta, mert olyan látezatot kelt, hogy az oktatók direkt rosszul akarnak tanítani. Ennek kapcsán ismertette saját álláspontját a szakmapolitikai akcióról.

Dékány Dénes /373./ Az értékelő taggyűlések utáni létszámcsökkenés pozitívnek tekinthető, mert a 90-96 %-os szervezethezesség miatt a tagok nehezen mozgathatók.

Farkas Tamás /Jg. Int./ Az egyetemi hallgatók ne csak kellemeesen, hanem hasznosan is töltsék el egyetemi éveiket, ezért fokozottabban be kell őket vonni a TDK munkába.

H. Varga Attila /281./ Az oktatásügy diáktársasági kérdése, de ha már terítékre került, akkor elmondja, hogy a folyamatos számonkérés nem vált be, hogy a kar állami vezetése ezt mélyrehatóan vizsgálja meg.

Dr. Simonyi Alfréd A KISZ és az állami vezetés kapcsolata jó, ezért sem kell ezó szerint érteni a már többször említett „harc” szót. Szerinte a KISZ az utóbbi időszokban az oktatás módszertani kérdéseivel foglalkozott, és pozitívan értékeli, hogy a hallgatók követelményeket támaszt az oktató-nevelő munkával szemben. Ez az út nem a harc, hanem a közös munka. Keresztül vezet. Ezenkívül megjegyezte, hogy tervbe vették a taneszéki tanulmányi követelmények egységesítését, hogy a félévenkénti adminisztráció munkája lecsökkenjen. Dr. Sánta Imre A beszámolót jónak tartja, szerinte is a „harc” szó fogalmazási pontatlanság. A kari párt és KISZ szervezet kapcsolata ideális. A kari KISZ szervezeti felépítésének módosítása a munka jobbítását, fejlesztését szolgálja.

Kiengedjem a kézféket?

Szabó István /ES képviselő/ Az oktatókat és a hallgatókat az oktatás köti össze. Az, aki csak öt évig jár az egyetemre, az is változtatja az oktatási folyamatot, ezért ezt jobb ha tudatosan teszi. Ezt célozza a szakmapolitikai akció, tehát rajtunk is múlik, hogy ezután milyen szakemberek hagyják el az egyetemet. Az elmúlt időszakban többször kérték a KISZ segítségét, hogy legyen partner az egyes kérdések megoldásában, ezt mi komolyan vettük és vesszük, partnerek akarunk lenni, hogy a közös munka alapján lépessünk tovább.

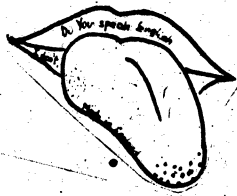
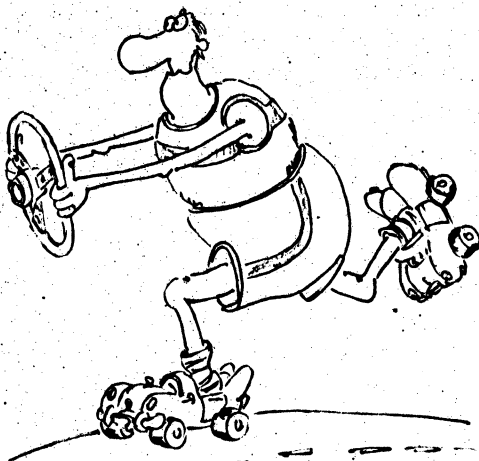
Olí Károly titkári összefoglalója
A küldöttértekezlet betöltötte funkcióját, érdemi vita alakult ki. Úgy érzi, hogy a „harc” vita megnyugtatóan rendeződött, az is alapot adhat ezen a téren az állami vezetés és a KISZ közös tevékenységéhez.

Rövid szünet után a küldöttértekezlet megválasztotta a kari vezetőség tagjait és a többi funkcionáriust.

A KV tagjai:

Olí Károly /466/	titkár
Csapó György /464/	szervező t.
Bozókai György /281/	ajánl.prop. t.
Orosz József /464/	érdekvédelem
Szentgyörgyi György /463/	tanulm.f.
Szekeres Árpád /284/	sport
Csekő Gábor /281/	kultúra
Méhes András /198/	I. évf. titk.
Stukovezky Zeolt /283/	II.Évf. titk.
Kerekes Gyula /371/	III. évf. titk.
Spanyol Béla /282/	Db. titkár
Medlens József /466/	Szaktitkár
Halmi Gábor	Dolg. titkár

A tudósítást készítették:
Szabó László és Haasa István

Harmadszor jelenik meg ez a rajz a KÖZHIR lapján. Először egy kezdeményezés szimbóluma volt. Másodszor éppen erre a kezdeményezésére öltötte ki -Sz.-. Egy-két, talán fontos dolgot szeretnék tisztába tenni és részéről le is zárni ezt a rossz ídővé vált nyelvelést.

Volt egyszer egy angol bemutatóóra, melyre hat ember lelkesen, örömmel készült ezzel a céllal, hogy bemutassa, mi mindent lehet csinálni heti négy órában. A bemutatónak sikere volt azok között, akik végighallgatták. Egy hallgató ugyan nem hallott az egészről semmit, mégis igen súlyos, elmarasztaló kritikát írt róla.

Takácsy tanárnő: „Őszintén irigylem Szabó Lászlót rendkívüli helyfelismerőképessége miatt, aminek birtokában egy perccel azután, hogy belép egy terembe, meg tudja állapítani, hogy mi fog ott történni az elkövetkező hatvan percben. Irigylem továbbá lényegretörtő fogalmazókészségéért, melynek segítségével egy rövid szóba tudja tömöríteni alapos, megfontolt meglátásait. Sajnálom azonban, hogy nem vett részt azon az órán, amiről hosszasan ír, mivel így az óra előtt és elatt minden kérdésére azonnali választ kapott volna, és ezzel megtekeríthattott volna egy csomó energiát.”

Olyan csoport vagyunk, ahol öt igazán tanulni szándékozó ember jött össze. Kénytelenek vagyunk a „jelen körülményeket” tükrözni, mert ezek között dolgozunk mi is. Följárunk a laborba, szalagokat hallgatunk, beszélgetünk, fordítunk, tesztekkel töltsük ki.

A nyelvóra nem olyan, mint a virágüzlet, ahol egyszerre csak egy vendéggel foglalkoznak. A 90 percből annyi jut a hallgatóra, amennyit igényel. Mások meghallgatásából és hibáiból is sokat lehet tanulni. Aztán, hogy utaljak Rácz Zoltánra, otthon, nyelvtanár nélkül is lehet nyelvet gyakorolni. Ezzel a 90 percből a számított 5,63 perc helyett 155,63 is lehet. Csak tanulni kell.

Hadd zárjam le az egészet egy gondolattal. Egy újságban megjelenő cikket többszáz, vagy akár többszáz-ezer ember is elolvassa, szokot informálja, véleményt alakít ki bennük. A legtöbb olvasó, mint ebben az esetben is, csak ebből az egy forrásból értesülhet, mert vagy nem lehet ott, vagy nincs más organum, lezárhatja a szóbeszédet, ami rendszerint torzít, hiányos, felelősségteljes véleményt alapozni rá nem szabad. S te, kedves -Sz.-, mégis erre hagyatkoztál - hiez elmentél a bemutatóról - , pedig biztos, hogy nem most olvasol először az újságírói felelősségről. Tudni és tudatni, lehetne jelszavunk, és a tudatás megköveteli a tudást.

Balogh Imre

Contra Re
Sub
Respondencia
More
Appendix
Answer
Orbet
Autwort

Mivel a félévben most jelenik meg lapunk utóljára ezért válaszolok most a nekem szóló cikkekre.

Takácsy tanárnőnek csak annyit válaszolnék, hogy én a cikkemben nem személyeskedtem.

Balogh Imrénének annyit, hogy nem az adott bemutató óra értékeit bíráltam, hanem a bemutató óra tényét magát. /Azt hiszem ez az előző cikkből is kiderül./

Anélkül, hogy a nyelvoktatás didaktikájába /tudásomhoz képest/ mélyebben belemásznék elmondanám, hogy ahogyan a közhit tartja, nyelvet tanulni hallás után lehet. De mi van akkor, ha rosszat hall az ember az órán? /Arról, hogy jelen körülményeink azonosak-e külön vitát lehetne nyitni./ Amit a hozzáállásról mond, abban egyet értek vele.

Az újságírói felelősségről annyit, a cikkem végén levő zárójelész rész kivéve nem követtem el hibát; a zárójelész részben pedig nem szó szerint vett kijelentő módban írtam.

Céltom egyébként nem az volt /és most sem az/, hogy bárki lelki életébe is belegázoljak, hanem az, hogy felhívjam a figyelmet nyelvoktatásunk /talán indokolatlan/ nagy szószövegeire.

Ezzel részéről szintén lezártnak tartom a vitát.

- Sz. -

KÖZHIR

KÖZÜGY LÉGÜGY

A jelenlegi magyar repülés szakembereinek képzéséről és ennek problémáiról beszélgettünk a Járműgépészeti Intézet negyedik emeletén lévő szobájában Dr. Steiger István docenssel.

- Tanár úr, ha megengedi először a magyar repülőgépmérnökök képzésének múltjáról kérdezek, és arról, hogyan változott a mérnökök szerepe napjainkig?

- Köztudomású, hogy a repülőgép hőskorában és utána egy jó ideig csak egy ember kellett a gépre. Volt egy szerelő, és egy ember, aki repült. A mérnökök általában a konstrukcióval foglalkoztak.

Ma viszont már ott tartunk, hogy a karbantartást, a javítást, sőt a fedélzeti munkát sem lehet mérnökök nélkül ellátni. A gépek korszerűsödésével megnőtt a mérnökök igénye.

Itt a BME-n Aviatikát 1915 óta oktatnak. Itt folytatta a tevékenységét a II. világháborút megelőző évektől kezdve a Repülő Műszaki Intézet. Ennek jogutódja lett a Repülőgépek Tanszék, majd ezt követte - névváltozással 1969-ben - az Aero és Termoteknika Tanszék.

Repülőgépmérnököket az '50-es években a Hadmérnöki Karon képezték. Majd 10-15 fős létszámmal folytatódott a képzés a Repülőgépek Tanszék vezetésével. Az utolsó ilyen repülőmérnökök 1968-ban végeztek, pontosan abban a kedvezőtlen időpontban, amikor a repülési szakma egyre több műszaki szakembert kívánt.

- Hogyan oldották meg ezt a problémát a repülési vállalatok?

- Azok a mérnökök, akik tulajdonképpen a hivatalos utánpótlást képviselik, kevesen vannak. Évenként néhány ösztöndíjas végez a Kijevi egyetemen. Az igényeket ez teljes mértékben nem elégíti ki, ezért a repülési vállalatok arra törekednek, hogy a BME-n végzett és a repülési szakmához legközelebb álló hallgatókat felvegyenek. Ezek a hallgatók főleg járműgépészek, de jó néhány éve közlekedés szakos hallgatók is vannak közöttük.

- Hogyan tanulják meg a szakmát, hogyan lesznek repülőmérnökök ezek a végzett hallgatók?

- Először hangárban és más műszaki területen foglalkoztatják őket, néhány év múlva beiratkoznak a Repülőgépész Szakmérnök Szakra. Ez a szak 1971. óta működik az egyetemen, hogy a mérnökhányt enyhítse. Ez semmiképpen sem pótolja a hazai nappali repülőmérnökképzést!

Két főiskolán repülő-üzemmmérnökök végeznek: Szekeskon a Kilián György Repülőműszaki Főiskolán és a Nyíregyházi Főiskolán. Ezeknek az üzemmmérnököknek nagy része szeretne továbbtanulni, hogy okleveles mérnök legyen. Ezt a továbbtanulást meg lehetne oldani, ha idejárnának a BME levelező tagozatára. Ez lenne nyilván a repülőmérnökképzés.

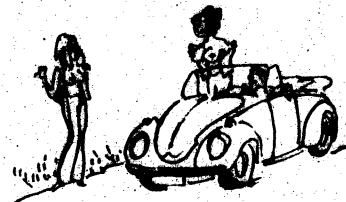
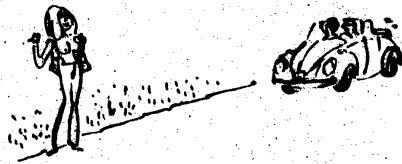
- A fedélzeti mérnökök is mérnökök. Milyen formában és hol történik az oktatásuk?

- A fedélzeti mérnökképzés úgy történik, hogy az illető szakemberekből, akik szinte kivétel nélkül a MÁLEV műszaki állomásába tartoznak, kiválasztanak néhányat, akik orvosiilag teljesen megfelelők, és szakmailag felkészültek, majd megtanítják őket az 1-2 éves továbbképzésen a hajózó személyzeti munkára.

Utána kerülnek gépre. Először mint kísérők, majd önálló fedélzeti mérnökként dolgoznak.

A kínálat elég nagy ebben a szakmában, de a gyakorlatilag felkészült mérnök még mindig kevés.

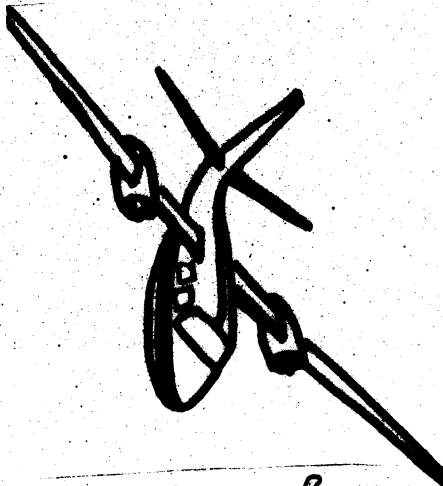
A MÁLEV-nak egy sereg kiváló szerelője van, egy részüket áttették TU-154-es gépre. Ők, mint hazajáró szerelők - nem mérnökök - tevékenykednek a fedélzeten. A fedélzeti ismeretek oktatásában a tanszék oktatói is tevékenyen kivették részüket.

- A repülőgépek, helikopterek számának növekedése egyre több repülőgépvezetőt igényel hazánkban. Mi a helyzet a pilótaképzésben?

- Régebben, ha valaki a sportrepülő, motoros repülő, oktató utat végigjárta, átkerülhetett egy repülési vállalatba repülőgépvezetőnek. Kezdetben így épült fel a mezőgazdasági repülés pilótaképzése, és tulajdonképpen a MÁLEV-e is egészen az IL-14-es típusú gépig, amely az utolsó dugattyús repülőgép volt.

A mezőgazdasági repülés a továbbképzést úgy oldotta meg, hogy a Nyíregyházi Főiskolán beindították a mezőgazdasági repülőgépvezető oktatást. Az ott végző repülőgépvezetők a szakszolgálati bizonyítvány mellé üzemmmérnöki oklevelet is kaptak. A helikopterre való átképzést a MÉM repülőgépes szolgálat saját keretein belül oldja meg. Ahogy a közforgalmi repülés erősödött, a repülőgépvezetőket nem lehetett egyszerűen például a magassági repülésből valamint a légierők kötelékéből átvenni, hanem egy nagyon alapos 6-8 éves képzésre volt szükség.

FLY BY MÁLEV
DIE BY MÁLEV

KÖZHIR

Pillanatnyilag a közforgalmú pilótaképzés úgy néz ki, hogy megfelelő sportrepülő gyakorlattal rendelkező fiatalokat beiskoláznak a SZU Polgári Repülőgépvezetőket Képző Főiskolájára, ami négy éves. Utána a pilóta a MALÉV repülőgéptípusaira további vizsgákat tesz, és egy ideig harmadpilótaként repül.

- Úgy tudom, a repülőtéri irányító tiszteket a Szovjetunióban képzik. Rigában van egy irányítótiszti iskola, itt történik a polgári légi-irányítást végző tisztek utánpótlása. Ez nem főiskola, ezért akik ott végznek, a KTMF-en folytathatják a tanulást, majd üzemmérnökként végznek.

- Milyenek a tanszék kapcsolatai a repülési szervezetekkel?

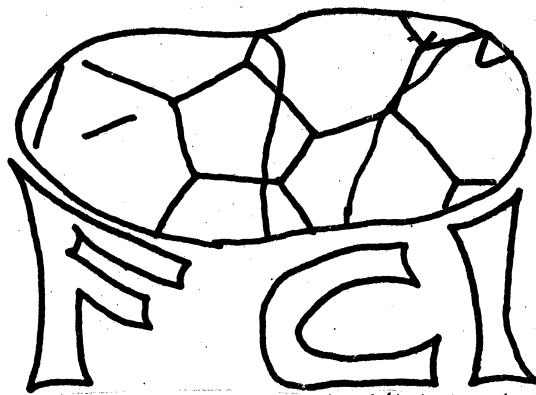
- Az összes repülési szervezettel szoros kapcsolatban vagyunk. Ipari, kutatási feladatokkal is foglalkozunk. A legutóbbi ilyen munka a Kamov-26-os mezőgazdasági helikopter pilótafülkéjének munka közbeni klimatizálása volt.

- Befejezésül szeretném megkérdezni, hogy milyenek a lehetőségei annak a hallgatónak, aki repülőgépes pályán szeretne dolgozni? Hol helyezkedhet el?

- A közeljövőben a további feladatok az lesz, hogy a szakmailag nagyon jó eredményű, a pálya iránt érdeklődő végzett hallgatókat nyíregyházai irányításuk oktatónak fogadják, hogy nagy szüksége van mérnökökre a Pestvidéki Gépgyárnak, a BÉRSZ-nek, a MALÉV-nek, az IRI-nek, az Országos Mentőszolgálat Repülőgépszolgálatának is.

Köszönöm a beszélgetést, Önnek és a tanszék oktatóinak további jó munkát kívánok!

Makovics József

Ritka csemegének ígérkezett az április 17-i filmvetítés a Münnichben: régi dicsőségünk, a 6:3 és a 7:1 elevenedett meg újra. A meccsek előtt Szepesi György válaszolt a hallgatók kérdéseire.

Az MLSZ elnökének is feltűnt, hogy nagyobb az érdeklődés, mint a pályákon: - Ez a kíváncsiság nem a mai focinak szól - kezdte rezignáltan. 32 veretlen meccs! Akkor még a közvetítés is másképp szólt! A világ legszebb focija volt!

A kérdések azonban már a mai labdarúgásra vonatkoztak, amiben nincs sok öröm.

- Miért nem hozzák nyilvánosságra a botrányokat, anyagi követeléseket?

- A Puszgai-ügyem tudok hasonló dologról. A Budafok-Jánoshalama mérkőzés viszont az első bizonyítható bűncselekmény hazai történetében. A vizsgálat hamarosan lezárul, s akkor részletesen beszámolunk a történetekről. Nyilasi visszatért, s Váradi sem húzatja már a cigányokkal a Balatonban.

- Miért ad az MLSZ játékedélyt fejlődésképtelen játékosoknak? / A kérdést harsány kacaj fogadta. /

- Kire gondolnak? Ebedlire? Ebedli trehány disznó, nem él profi futballista módjára, félre nevelték. Váradi egyszerű eszközökkel ugyan, de időnként jól játszik. Vagy Fekete? Ő a Dunaújváros ellen fejlődőképes, a csehekkel szemben már nem. Fantasztikus egyébként ez az egykori henteslegény: saját magát Tökfejnek nevezi. Sajnos, ha egy kis tét van, már szinte nincs is a pályán.

- Miért nem büntetik a Dózsát Tóth Zoli miatt?

- Engem is megbüntethetnének... Tbilisziben két órán keresztül beszélgettem vele jövőjéről. Most pedig dicsőidált, itt hagyva mérnöki diplomáját. S hogy a családi életéről is szó essék, édesapja a BM dolgozó-

ja, bátyja kormányőr, édesanyja a Szocialista Hazáért Érdemérem tulajdonosa...

- Miért játszották a csehek ellen Kiss Lacit? - hangzott a következő kérdés.

- Maguk kit tettek volna be? Nincs utánpótlás... Tíz évig nem foglalkoztak ezzel a kérdéssel. Még ma is előfordul, hogy a menedzselni kívánt fiatalokat direkt kihagyják!

- A fizetés miért nem arányos a nézőszámmal?

- Erre egyedül a Fradi szakosztálya lenne képes. Gyakorlatilag minden sportág állami dotációból él.

- A bajnoki rendszer módosítása mikor jelenik meg?

- Egy hónapon belül. Ez a vidékiek erősítését szolgálja majd. Új átigazolási rendszert vezetünk be, ezen kívül megszűnik a tartalék-bajnokság. Megszűnik az, hogy egyesek 4-5-6000 Ft-ért lubickolnak a tarcsiban. Ezentúl 20 fős keret lesz, plusz két ifit játszathatnak a csapatok.

Az NB III helyére területi bajnokságot csinálunk. Csak a teljesítményre építhetünk.

Az edzőket a jövőben premizáljuk, esetleg „külföld-stopot” vezetünk be. A csapatprémiumra 3,5 millió Ft-unk van. A bázisvállalatok ugyanennyit adnak / papíron /. Egyébként bármelyik vállalati vezető ellen eljárás indíthatunk volna, pedig nem a saját zsebükre csaltak.

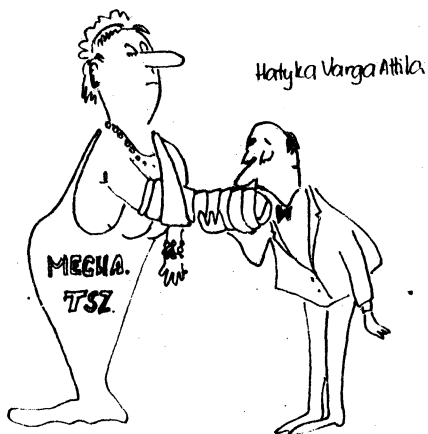
Az MNK-ban a 4 legjobb jövőre már jelentős juttatást kap.

- Csökken-e a főállású sportvezetők száma?

- Ez nem az MLSZ hatásköre.

A sajnós jogos kérdések után nagy élményt jelentett a film, és Sebes Gusztó bácsi „kiselőadása”. Köszönjük a szervezőknek és a résztvevőknek!

Cserkúti György

HAMZAGYVASAG

AN International Sitting Corp.

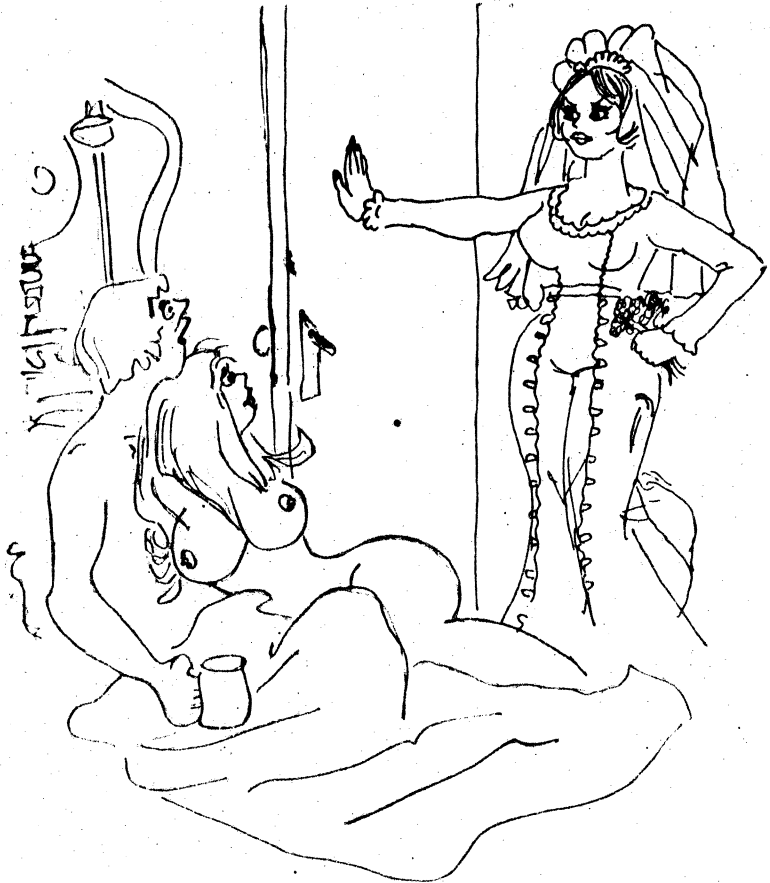
Óriásvállalat képviselői megérkeztek Magyarországra, hogy egy gazdasági vonatkozásban nagy horderejű üzletet kössenek a BME. szakembereivel. Nevezetesen arról van szó, hogy egyetemünkön a háromlábú, támla nélküli ezék alkalmasságának és műszaki - gazdasági paramétereinek felvételének kísérletei előrehaladott stádiumban vannak, mint azt már mi, egyszerű hallgatók is örömmel tapasztalhattuk. Ez az öröm azonban büszkeséggel párosul, hiszen mi is aktív résztvevői vagyunk a jelentős kutatásnak: saját fenekünkkel ülhetünk a joggal világhíressé vált háromlábú, kerék ülőkéjű ezékeken.

A külföldi szakemberek elismeréssel tanulmányozták eredményeinket, és ha minden pontban sikerül meggyezni, meg is veetik a „know-how”-t. Kérdéseinkre elmondták, hogy a Magyarországon először kikísérletezett ezékek egyesítik magukban a gyártástechnológiai- és ergonómiai szempontból elképzelhető összes előnyt. A szék előállítására ugyanis nagyon olcsó, és ez nem elhanyagolható a mai nyereség-szegény világban. A minimális anyagbeépítés ellenére termékünk a modern formatervezés jelképe lehetne, a dizájtól a részletek tökéletesen harmonizálnak egymással, a funkcionalista stílus minden szépségét és furcsaságát egyesítve magában, tökéletes egészet alkotva.

Nem szabad megfeledkeznünk további előnyökről, úgymint arról a jeles tulajdonságról sem, hogy ez a szék egyszerűen nem billeg. Bármilyen görgöngyös helyen, akár milyen hepehupás linóleumon stabilan áll. Bártran használhatják azonban azok is, akik a szabadidő fáradalmait a munkahelyen akarják kipihenni: az elalvás után a labilis alátámasztás miatt az ember súlypontja rohamosan közeledik a földhöz, gyors és vidám ébredést okoz.

Fokozottan ajánlott a támlanélküli kivétel a hátra hajlamos és mozgáshiányban ezenvedők részére, ugyanis munka közben annyit feszkelődik kinyújtásában, erősítve ezzel a derék és farizmokat - hogy bőségesen kárpótolja magát az ülőfoglalkozásából származó hátrányaiért.

Mindent összevetve tehát megállapíthatjuk, remek szakembereink megint remekeltek ezzel a székekkel, tovább öregbítve a magyar műszaki értelmiséget!

-En azt hittem Drágám, hogy holnap lesz az esküvők!

Két nő beszélget:

- Mi a foglalkozása?

- Melegágyi gondozónő. És a nagáé?

- En is kurva vagyok, de nem tudom ilyen szépen mondani!

• Negyedévesek figyeltem!

• Idén kivételesen nem érdemes mekkbukni, mert az ötödéves órarend szerint

• Negyedévesek figyeltem!!

• Idén kivételesen nem érdemes mekkbukni, mert jövőre

• Negyedévesek figyeltem!!

• Idén kivételesen nem érdemes mekkbukni, mert jövőre az ötödévesek szabad péntekkel és szabad szombattal bírnak rendelkezni! Esért csak hétfőn, kedden, szerdán és csütörtökön kell lóg-ni? Hát ez is lehetséges?!!

ÓRARENDESSÉG

Már bizonyos, hogy az USA, Kanada, Japán, Ausztrália, stb. olimpiai bizottságai nem küldenek versenyzőket a moszkvai olimpiai játékokra.

Azt sikerült megakadályozni, hogy ön. "ellenolimpiát" szervezzenek, a bojkott ellenben visszavonhatatlannak látszik. Kitészik belőle, a "nagy szabadság" ott, és akkor nyírtik meg amikor ezt a "magasabb érdekek kívánják". Szinte egészen bizonyos hogy nem a sportolók szánták el magukat erre a lépésre, hanem / bi-/liberális vezetők. Olyan felelőtlen politikának vetették alá az olimpiai mozgalmat, melynek jogosultságát ki-ki hazájában kérdezheti meg, de hatását bizonyára nem mérlegelték eléggé. Bármilyen helyzetben ez a lépés nagyobb kárt okoz, mint amekkora "haszna" ebből bárkinek is lehet. / Ugyanezt a lépést megtéve Los Angelesben, végleg sutba dobhatnánk az olimpiai hagyományt. Ez "méltó" válasz lenne / méltóan primitív /

Olyan lépést megtenni, melyet a fasiszta-Nemzetársasággal szemben nem... azt na, írt, és így... Azzal a szemfényvesztő propagandá hűdéssel, hogy a SZU az affanisztáni lépésével megvárta szeresni az arab elaj főlérti ellenérőket, ezt pedig mért az amerikai nemzeti érdekeket. Nos, inkább ne elemezzük eme kijelentés kiálló ellenmondásait, csak annyit, hogy már gyermekkorunk kezdésből ismert az a felfogás, hogy a másikat kell olyan mértékkel megvédeni amit mi akarunk megtenni.

Az is meggondolandó, hogy ezzel a felhívással nemcsak politikailag, hanem gazdaságilag is le akarják járítani a SZU-t, / valamint azokat az országokat is, amelyek mégis részt vesznek az olimpiai játékokon. Eleve megadva a lenézés alaphangját is./

A verseny oldaláról nézve viszont őszinte tisztelettel kell köszöntenünk azokat a sportolókat, akik a bojkott ellenére, saját olimpiai bizottságuk /?/, ellenére elmennek Moszkvába.

Annak, hogy a várható következmények tudatában, a szédítő propoganda ellenére, eljönnek, pártállástól, politikai hovatartozástól függetlenül mélyeséges tisztelettel adózhatunk csak. Arra kell gondolni, hogy ők csak versengeni jönnek, de bizonyára számot vetettek azzal is, hogy e g y e d ü l lesznek! Végtelenül egyedül...

Az, hogy ők a "Nemzetközi Egyedülmaradottak Táborába" tartoznak, csak sovány vigasz. Tulajdonképpen ez az öröm a kisemmizettek vigaszához hasonló. Ezért is mélyeségesen emberi.

Megfosztva a "háza" zászlajától, himnuszától, az egész nép együttérző szurkolásától, küzdeni, "állni a sarat". Még a győzelem pillanatában is megkülönböztetve "magányos farkas"-nak lenni, tudni, hogy nem lesz a győzelem a nemzet /jogos/ büszkesége.

S ha bukni kell?!

Az "együttérző", sajnáló, gúnynyal teli sonda mosolyokat eltűrni, mégis, csak azért is "embernek" megmaradni, tartani, építeni emberi büszkeségünket. Egy pillanatra sem gyengének látszani, mert akkor, könnyörtelenül lesújtanak. / Íme, korunk hétköznapi tragédiája./

A kicsinyes emberek elhallgatására csak az Aranyérem "képes". Ilyen pszihikai megterheléssel jóval nehezebb "szorítóba lépni".

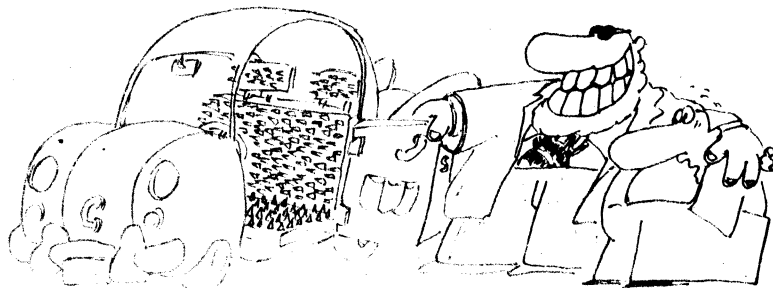

Más sem jár a fejében...

Nagy és nemes játékunk így nem maradhat meg boldogító "önmagáért való"-ságában, mert mint gyermekkorunk játékait, elrontja egy "fölnőtt", egy fékevesztett "idegen".
S, mint a gyermek ki túltesszi magát bánatán, azért hogy az ő élete; a játék szabad legyen, s örök, úgy kell túltenni magunkat ezen a megaláztatáson. Falékosni, persze fogunk, de a "nagy emberek" játékát, meg kell őrizni tisztán játéknak. Emberien cselekedve nyugodtan a történelemre bízhatjuk az ítélkezést.
"...csak az boldog aki játszhat, én sok játékot ismerek, mert a valóság elperog, és megmarad a látmat..."

13.A/

Taylor Tupper

Aj, fesszenkemellü,
 fecskenyelvü régi lány,
 te régi költemény,
 most életem delén
 kérlek, ne légy goromba,
 fuss karomba és kívánj!
 A nappól méz pereg,
 oly rég nem néztelek,
 fellebben lebke inged,
 penderinted, szerteszáll,
 kis pára messze fenn
 és látlak meztelen, -

 aj, a fény remeg még,
 tíz éve emlék vagy te már!

Olyan vagy, mint egy muttogó faág,
 ha rúghajolsz,
 s rejtelmes ízű vagy,
 olyan vagy, mint a mék,

s akár a folyton gyűrűző idő,
 oly izgató vagy,
 s olyan megnyugtató,
 mint sár felett a kő,

olyan vagy, mint egy vélem nőtt barát
 s nem ismerem ma sem
 egészen még nehéz
 hajadnak illatát.

és kék vagy olykor s félek, el ne hagyj,
 csavargó, nyurga fiút -
 és néha félek téled én,
 ha villómszínű vagy,

s mint napsütötte égiháború:
 sötétarany, -
 ha megharagszol, épp
 olyan vagy, mint az ú,

mélyhangú, hosszan zengő és sötét,
 s ilyenkor én
 mosolyból fényes hurkokat
 rajzolgatok köréd.

Radnóti Miklós: Levél a hitveshez

A csölyben néma, hallgató világok,
 évvolt a csönd fülemben s felkiáltok,
 de nem felelhet senki rá a távol,
 a háborúba ajult Szerbiából
 a te messze vagy. Hangod befonja álomom, -
 s szivemben nappal újra megtalálom, -
 hát hallgatok, míg zsong körém felállván
 sok hüvös érintésű büszke páfrány.

Mikor láthatlak újra, nem tudom már,
 té hitves voltál, súlyos, mint a szoltár,
 s szép mint a fény és oly szép mint az árnyék,
 s közel vakon, némán is eltalálnék,
 mert bujdoskolsz a tájban és szememre
 belülről lebbensz, így vetít az elme;
 valószínű voltál, álom lettél újra,
 hamarosan kútjába visszahullva

Föltöbényen vallatlak, hogy szeretsz-e?
 s hogy ifjuságom csöcsén, majdan, egyszer
 a hitvesem leszel, - remélem újra.
 s az éber lét útjára visszahullva
 tudom, hogy az vagy. Hitvesem s barátom, -
 csak messze vagy. Túl három vad határon.
 S már őszül is. Az ősz is ittfelejt még?
 A csékjainkról őlesebb az emlék;

csodákban hittem s napjuk elfeledtem,
 bombázórajok húznak el felettem;
 szemed kékjét csodáltam épp az égen,
 de elborult s a bombák fönt a gépben
 zuhanni vágytak. Ellenükre élek, -
 s fogoly vagyok. Mindent, amit remélek
 fölmértem s mégis eltalálok hozzád;
 megjártam érted én a lélek hosszát, -

s országok útjait; bíbor parázson,
 ha kell zuhanó lüngök közt varázslom
 majd át magam, de mégis visszatérek;
 ha kell szívós leszek, mint fán a kéreg,
 s a folytonos veszélyben, bajban élő
 vad férfiak fegyvert s hatalmat érő
 nyugalmat nyugtat s mint egy hüvös hullám:
 a 2 x 2 józsansága hull rám.

Radnóti Miklós: Két karomban

Két karomban ringatózom
 csöndesen.
 Két karomban ringatózol
 csöndesen.
 Két karomban gyermek vagyok,
 hallgatóg.
 Két karomban gyermek vagy te,
 hallgatólak.
 Két karoddal átölelsz te,
 ha félek.
 Két karommal átölellek
 s nem félek.
 Két karomban nem ijeszti majd
 a halál nagy
 csöndje sem.
 Két karomban a halálon,
 mint egy álom
 átesem.

Koncz Erő

- Ez az egész tulajdonképpen lektori koncepció kérdése, amikor egyetértünk, akkor nincs semmi baj, ha pedig nem, akkor az hozzuk a rövidbe. Ilyenkor elfelejtjük, amit kitaláltunk, és másokat ajánlunk helyette.

- Éppen ez az, amit egy kicsit hiányolok mostanában, mert ugye a közfelfogás nem az effajta zenét, hanem a jóval keményebb, rockosabb dolgokat szereti.

- Én azt hiszem, ez eléggé korhoz kötött. Bár én is szívesen hallgatok rock-zenét, de lehet, hogy ez csak szakmai ártalom. A véleményem az, hogy fő rajongói nem igazán gondolkodó közösséget alkotó közönység.

- Úgy érzem, a zenébe való „belelovalás” történik ezeken a koncerteken!

- Azt hiszem, a titka az egész dolognak az, hogy megteremt egy közösséget a gyerekek között. Akik ugyan a zenekarért mennek oda, és utolsó csepp vérükig a zenekar hívei, de végülis legalább annyira szeretik azt, hogy együtt énekelhetnek, és egymással lehetnek, és ez borzasztóan jó dolog. Viszont éppen ezért, mert ez a lényeg, nagyon korhoz kötött. Amíg az ember önmagát keresi, és nem találja, addig itt egy olyan kötetért talál az ilyen zenekarok között, ami egyrészt hiányt pótol, másrészt bizonyos jelenségekre is felhívja a figyelmet, ami azt hiszem, elég komoly dolog.

- Bevallom, én nem nagyon szeretem az ilyen „Piramis és társai” jellegű dolgokat, gondolván a szolidaritási koncerteken történt botrányokra. Veszélyesenek tartom ezeket a jelenségeket, amelyek zenei életünkben jelenleg megfigyelhetők. Úgy érzem, kissé több teret nyújtanak ezeknek, mint kellene. Ez gátolja-e a ti munkátokat?

- Én nem hiszem, hogy ez káros. Bizonyos mértékig sokkal hasznosabb, mintha a gyerekek csak az utcán öngyelnének, és az aluljárókban csöveznének.

- Csak én tartok tőle, hogy a koncert előtt is, után is ott vannak, és nem egészen őszinte lelkesedésnek érzem azt a tombolást, ami ott lezajlik.

- Ez az, amit mondom: a zenekar összegyűjti őket, végülis azért jönnek össze, hogy a főlegesen energiákat levezessék. Azt hiszem, ez nem az ő hibájuk, hanem... hanem többek között az otthoni és iskolai nevelésé. Egyébként biztos vagyok benne, hogy előbb-utóbb megtalálja mindegyik a maga helyét. Végül soron ilyen mozgalmak mindig voltak, csak sokkal szórványosabb jelleggel. Egy dolog mindenesetre igen viselkedés: ezek a gyerekek náluk kétezer idősebb akárhány bálványoznak, aki 30 évesen és kopaszon áll föl a színpadra, és megpróbálja kitalálni, mit érhetnek egy 13-14 éves. Ez ugyan lehet őszinte dolog, de biztos, hogy nem önkifejezése annak a zenésznek, vagy íróknak, aki ezeknek a gyerekeknek a nyelvén megpróbál beszélni. Éppen ezért ilyen primitívek ezek a szövegek, mint amilyenek. Mert pl. nekem elég, ha egyszer elmondják, hogy „gyere közelebb”, de lehet hogy a tini, aki lenn áll a nézőtérben, csak harmadszorra érti meg. Egyrészt azért, mert hangos a zenekar, másrészt nem is figyelnek a szövegre. Azért is primitívek ezek a szövegek, mert arra spekulálnak, hogy a srácok egymás közt terjesztik, s így a koncerten a zenekarral együtt éneklük őket.

- Szóval ez kissé hatásvadász.

- Van benne egy jó adag öszintetlenség, ez biztos, de nem biztos, hogy ez feltétlenül negatív jelenség. Én csak úgy tudok dolgozni, hogy őszinte vagyok, magamat adom, de el tudom fogadni azt, hogy mások beleélik magukat egy szerepbe, pl. a színészek is szerepeket játszanak. De megvan ennek a nyugati példája is: lásd Alice Cooper, David Bowie, stb.

Én abban látom ennek az egésznek a pozitív voltát, hogy az előbb említett dolgokra felhívta a figyelmet. Egyelőre nem tudom azt mondani, hogy ezek a zenészek tudatosan butítják a srácokat.

- Az előbb szóba került a Nyugat. Mi a helyzet az ottani piacra való betöréséről? Megmondom őszintén, ennek azért is drukkolok, mert így talán könnyebb lenne hozzájutni igényesebb nyugati lemezekhez.

- Úgy néz ki, ha lassabban is, de beindul. A zenekaroknak kétségkívül előnyösebb a helyzetük. Gondolok itt elsősorban az Omega-ra, akik évek óta világszínvonalon dolgoznak. Talán a Fonográfnek is sikerült most valamit csinálni. Most jöttek haza Hollandiából, megjelent egy nagylemezük, ami ugyan még nem jelent betörést, de azt hiszem, kár lenne abban a hitben ringatni magunkat, hogy megjelenünk egy nyugati színpadon, és azonnal hasra fognak esni előttünk. Ez nem így van.

- Még azt hadd kérdezzen meg - nem szeretném, ha szentelenségnek vennéd -, mit fogsz csinálni 15-20 év múlva?

- Az alatt az „egy-két” év alatt, amióta én ezt csinálom, ezért tettem olyan tapasztalatra, amit talán hasznosítani tudok. Pereze ez nem csak rajtam múlik, hanem a majdani lehetőségeken is. Egyébként már a „kortársakkal” megállapodtunk abban, hogy itt igazán rend csak akkor lesz, ha már mi fogjuk csinálni, mert ez lesz az első generáció, aki ért hozzá.

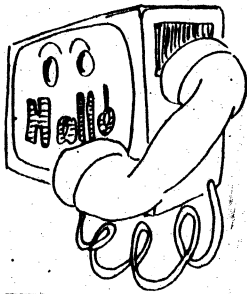
- Köszönöm szépen, és sok sikert mindehhez!

Cserkúti György

Radnóti Miklós: Rejtettelek

Rejtettelek sokáig,
mint lassan ért gyümölcsét
levél közt rejti ága,
s mint téli ablak tükrén
a józan jég virága
virulsz ki most eszemben.
S tudom már mit jelent ha
kezed hajadra lebben,
bókád kis billenését
is őrzöm szívemben,
s bordáid szép ívét is
oly hűvösen csodálom,
mint aki megpihent már
ily lélegző csodákon.
És mégis álmainban
gyakorta száz karom van
s mint álombéli isten
szóritlak száz karomban.

Megint...

Igen, már megint kapcsoltam. Azaz hogy még mindig. Illetve, csak kellett volna, hogy kapcsoljunk.

Alaphelyzet: negyedéves jogász hallgató megfejti a telefonszámot. De még nem lenne baj. De Vitray sajnos fél is hívja. Pechünkre jó a hívás. Barátunk felveszi:

- „Högenburg Ármin” vagyok, itt, ott ezt, azt csinálom. Most még frappáns a fiú. Ám jönnek a kérdések. Rögtön az első nagy, erős probléma:

- Melyik az a szám, amelyiknek a felének a fele 1, rádásul annyi betűből áll, mint maga a szám!

- Ööö, úúú, hűűű...

Utána néma csend.

- Hogy is volt...ööö, illetve azaz a szám?

Vitray arcán széles mosoly - ezt még ő is tudja:

- Na jó, elmondom mégegyszer. S mondja, mondja. Leendő csavartagyú barátunk gondolkozik /öcsém még -12 éves- kérdezi: ki ez az állat?/: a telefonszínór már füstöl a játékvezető kezében: ember, mondjon már valamit! / Azért a 20Ft-ért - de ezt csak gondolja/.

Hallgató kollégánk összeszedi minden erejét, és már jön is a válasz:

- Aaa, ééé...ööö...ÜTII!

Tévénkben se kép, se hang, jómagam véresre karmolva fetreng az ágyamon.

Drága barátom! Ha egyszer egy társaságba keverednénk, és én nem tudom majd idézni az Odüsszeia 2134. sorát, kérlek, hogy csak halkán mondjad: BUNKÓ!

Cserkúti György

A BUNKÓ

Végre itt a jó idő, rengetegen sétálnak a kellemes meleg estén. Nyolc óra. Bent az Emke bisztróban is halk zsebzongás, tavaszi jókedv. Az eladólányok is bájosan csevegve szolgálgják ki a vendégeket.

Az egyik asztalnál négy „szépfiú” nem tud magával mit kezdeni. Hangoskodással vakarják meg feltűnési viselkedésüket. De úgy látszik, ez sem űzi el unalmukat, mivel senki sem akarja jóhangulatát elkoportatni „látványos” pózolásukon és semmitmondó mondanivalójuk hallgatásával.

Hadonászás közben az egyik leveri öngyújtóját. Kérdően utánané, hogy mer ővele kekeckedni egy öngyújtó. Nem! Ő nem hajol meg egy koszos kis „lángosináló” előtt! Jelentőségtelen felemeli lábát, s minden szépezzék, jóézés nélkül lesarkalja. Szegény jószág nagy csattanással szét-durrán.

Minden arc odafordul. Hőstünk erre várt. Búszke unottsággal társaihoz fordul:

- Nem foglalkozom egy 30 Ft-os sz...ral!

De úgy látszik, hiba csúszott a jelenetbe, mert a nézők elfintorodnak, visszafordulnak, s saját témájukban újból derűsek. A takarító néni fejcsóválva kommentál.

No, de se baj, gondolja sztárunk, van itt egy üres korsó. Egy vadnyugati cowboy eleganciájával löki végig a hosszú asztalon. Az asztal végén hangos csőrömpöléssel alászáll. Hirtelen csend.

A takarító néni megáll, s csipőre tett kézzel mérgesen ráripakodik a pohárgyilkosra:

- Apukám, fogd vissza magad, mert úgy kiváglak, hogy belegebedsz!

Hőstünk, mint aki nem tud semmiről, a még épen maradt poharába bámul. A haverok is lapulnak.

Hát igen! A „nagyfiúk”! Vagy inkább bunkók a szó igazi értelmében, fűszerezve egy kis gyávasággal, virtuskodással, torz jópofáskodással, ostobasággal?!

A helységben morgás, majd ismét megindul a nyüzsgés, de a jókedv már nem a régi. Sokan elmennek. Mi is odábbállunk.

De a kisfiúk még maradnak.

-Lujza-

